

Kimsesiz Sokak Fahişesine Mektuplar

— marcel · 05 Temmuz 2012

Seni ilk gördüğümde
gecenin diğer yarısıydı
gece saklamıştı utançlarını
da çıkmadan önce evinden
mektuplarını sakladığı çekmeyece koymuştu
sen miydin yoksa o
sokağın yalnız bir ucundaydın
hep öyle mi olurdu
hep uçta mı beklerdiniz
sanki düştü düşecek gibi her an
dudaklarını acemice boyamıştın belli
kırmızısı ruhundan kayacakmış gibi
sokak lambasının ışığı
göğüslerinin arsından sızıyordu
düşesler gibi sıkıştırmıştın göğüslerini
bak ben de bir masaldayım aslında der gibi

uzak gibi seyrettiydim bir süre seni
çaresiz bir öyküye bakar gibi baka kaldıydım sana
sen de bana bakıyordun
ağzında sakız sanki çiğnemiyormuş gibi
sahnedeki bir fahişe rolünün galasında gibi
gözlerinden yağmur akar gibi
sarhoştum biraz
ama ruhum ayıktı

ne bakıyorsun rimelime dedin
de kımıldayan dudaklarına heyecanlandım
lan da diyeceksin sandım
ne bakıyorsun lan bir fahişeye bakar gibi
diyeceksin sandım
demedin ama
sen anladın o sokağın adamı olmadığımı

hiç dedim sonra sana

anımsadın mı?
hiç de ne demekse
oysa
hayatımın en hüzel hiçine bakıyordum ben o gece
gecenin aslında karanfıl kokulu yarısında

sonra bildin de gözlerimden şehvetin yansımadığını
başından savar gibi konuştuydun
hiç satılmıyor burada
koklamak otuz lira dediydin
evet koklamak isterdim seni diyecektim sana
ama önce üstündeki kokunu sıyr da ondan sonra
diyecektim sana
hani ağladığın zaman ki kokundan isterim
diyecektim de kıpırdamadı dudaklarım

sen ağlamadın ben ağladım ama
tam karşında senin
sen zannet ki durup dururken
ya bildin mi aslında
durup durmadığını geçmişimin
ağladığım belli olmasın diye
yağmur da geldi hemen
ama sen bildin değil mi o yaşları
nasırlaşmış bakışlarımı
çizdiğim resmindeki sevmeleri

deli mi ne ne ağlıyorsun be adam
demedydin bildin mi
sen de ağladydın da
bölüştüydün sebepli bir bakışı
sen de
ben neden ağlıyorum şimdi demedin
ben ağlayınca sen de yaşlandın
bildin sanki seni daha önce hiç görmediğimi
de soyunuverdin hemen sokaktan gizli
yoldan çıkmış sokaktan saklı
sırılsıklam soyundun
bir ben gördüm

bir de rüya.

Sonra ojesi silinmiş titreyen ellerini uzattın bana
çaresiz gözbebeklerinle istedin önce
götür beni dedin
burası çok karanlık korkuyorum dedin
korkma birileri karanlıklarını unutmuş olmalı burada dedim
elimi kavuşturdum eline
ne soğuk ellerin dedim
ölmüş bir bulutun bedeni gibi dedim
ne demek o dedi
boş ver dedim
anımsıyor musun

yürümeye başladık
karanlık bizi yakalamadan gidelim dedin
daha hızlı yürüdük
sokağın ucundaki binanın üçüncü katından bakan yaşlı adam
bizi seyrediyordu belirgin bir farkındalıkla
yaşlı adam bize bakarken gittikçe küçülüyorduk
bir markete gidelim yeni bir oje alalım dedin
neden dedim
bunlar silindi dedin
silinen yaşamları hangi aseton çıkarır dedim
ne demek bu dedin
boş ver dedim
bildin mi

sonra bir bataklık çıktı önümüze yürürken
ben yürüdükçe batıyordum
sense hiçbir şey olmamış gibi yürüyordun
ben coşkularıma kadar battım
tam nefes alamadığım bir zamanda
durup dururken elini uzattın bana
beni kurtarıırken biraz da tebessüm ettin
sonra birşeyler mırıldandın bu sefer gülümseyerek
ne demek şimdi bu dedim
boş ver dedin
hatırladın mı?

evimin önüne kadar geldik
ne kadar da sıkı tutuyordun ellerimi
korkma bırakmam diyemedim sana
sen benim en güzel hiçimsin diyemedim
hem ürkektin hem güvenen
evin burası mı dedin
evet burası evimiz dedim
evimiz mi dedin
gözlerine bakarak yanıt vermedim
merdivenlerden yukarı çıktık
topuklu ayakkabılarının sesi yankılanıyordu
kapının önündeysen bir soru sordun bana
bu kapı her şeyi açar mı dedin
beklediğim bir soru gibi hemen cevap verdim sana
bu kapıdan girecek olanlara bağlı dedim
bana baktın bir süre hareketsiz
sonra kapı ziline kenarına iliştiğim
iki dal papatyaya ilişti gözün
önce alıp koklamayı düşündün
sonra vazgeçtin
sonra kapıdan içerdi girdin
kapıyı umuduma doğru yavaşça kapattım
tam o sırada
sokağın ucunda oturan
hiç tanımadığımız o yaşlı adam ölmüştü
bildin mi .

sonra ürkek ilerleyişinle yürüdün
bir süre etrafı seyrettin mutlulukla
ben o arada sana içki hazırlıyordum
birazdan yani bir kaç dakika sonra sana aç mısın diye soracaktım
sen o arada duvardaki tablolara bakıyordun
bir tanesine gözün takıldı
her tarafın aydınlık olduğu ama güneşin olmadığı bir doğa çizimine
güneşi arıyordun ısrarla tabloda
bunları sen mi çizdin diye bağırдың
evet dedim
ressam mısın dedin

hayır dedim
sonra aç mısın dedim
çok açım çok açım dedin yineleyerek
hiç olmadığın kadar mutluydun
anımsadın mı

yanına geldim
güneş neden yok dedin
o diğer tabloda dedim
o tablo baktığın tabloya yansıyor dedim
bana baktın bir süre sevişmek ister gibi
dudaklarıma yapışıp donmak istedin
sana yalvarıyorum beni yanıltma demek istedin
ama diyemedin
bir yudum aldın içkinden
duvar dibindeki yayvan koltuğa oturdun
beni seyrederken bir yudum daha aldın
çok güzeldin
seni bir masaldan kaçırmışım gibi sanki
gördüğüm binlerce rüya arasından en güzeliydin sanki
hiçbir şey söylemek istemiyordum
söyleyeceğim herşey biraz daha yoracaktı beni sanki
seni tanımak da istemiyordum
kimdin neydin umurumda değildi
sen benim en güzel hiçimdin
bildin mi

sadece gözlerine bakıyordum
seninle sevişmek istiyordum
ama giydiğin kısa eteğin bitimine kadar görünen
bembeyaz bacakların önemli değildi
ben saçlarını okşayarak sevişmek istiyordum seninle
sonra sen bana
benimle sevişmek istiyor musun dedin
hayır dedim
sana dokunmaktan korkuyorum diyemedim
bana aşık mışsın gibi baktın
yutkundun
birşey diyemedin

ne iyi bir adamsın sen diyemedin
hatta kısa etekli halinden utandın da biraz belli etmeden
giyebileceğim bir pijama var mı dedin
olacaktı dedim
çıktım salondan
sen o arada balkona çıktın
çantanı açtın
ve makyaj malzemelerinin hepsini aşağı attın
içeri girdin
vitrinin içinde benim de olduğum bir fotoğraf dikkatini çekti
sevgilin mi diye bağırdın
ne dedin dedim
vitrindeki fotoğraf dedin
için acıdı biraz
vereceğim cevap mutluluğunu burkabilirdi
elimde pijamayla yanına geldim
yaşarken öyleydi dedim
çok üzüldüm gerçekten dedin
sen yaşıyorsun ya dedim
önce gözlerime baktın
sonra dudaklarıma
uzun uzun baktın yine
anımsadın mı

Sonra üçlü koltuğa uzandın
çok yorgunum dedin
ben de dedim
üstüne bir pike örttüm
uyumak istemiyorum dedin
ama uyanmak da istemiyorum dedin
müzik dinler misin dedim
küçük bir kız çocuğu gibi kafa salladın
sadece o masum göz kırpsın bile herşeye değerdi benim için
tüm yorgun günlerime
yenik düştüğüm tüm zamanlara
tüm kırgınlıklarına
edith piaf sever misin dedim
çok ama çok der gibi baktın gözlerime
öyle güzel kıvrılmıştın ki yattığın yere

ah bir okşayabilsem saçlarını
ama erken demenden korktum
geç kaldık oysa
anımsadın mı

ışıkları kapattım
mumları yaktım
mum alevinin biraz aydınlatılabildiği koltukta oturuyordum
içkimden bir yudum daha aldım
iyice yumuşamıştı bedenim
bu müzikte sevişmek harika olurdu diyemedim
bu müzikte saçlarını okşamak bir şiir gibi olurdu diyemedim
sense iyice karanlıkta kalmıştın
oysa karanlıktan kaçalı yeni olmuştu
kötü karanlıklardan
bizimki iyi karanlık değil mi de diyemedim
seni seçemiyordum
birkaç metre uzağımdaydın
sadece kokunu ve nefes alışlarını hissedebiliyordum
bunlar bile yeter de artardı bile
müzik hiç bu kadar yakışmamıştı sessizliğimize
bildin mi

beni gerçekten
dedin
sonra sustun
ben hiç bir şey söylemedim bir süre
beni gerçekten öpmek istemiyor musun dedin
hiçbir şey söylemedim
yüreğimde birden oluşan dalgaları hissettim
ayağa kalktım
sessizce yanına süzüldüm
bir süre öptüm seni
edith piaf ne güzel söylüyordu
bir yandan saçlarını okşuyordum
çok mutluydum değil mi
tam o anda
o yaşlı adamın kızı girdi
yaşlı adamın evine

babasını ölmüş görünce
hiç çığlık atmadı
feryat etmedi
karanlıkta ağlamaya başladı
babasının yanı başında
biz karanlıkta sevişirken
tam o sırada
seninle geçmişim sevişiyor aslında diyemedim
ama çok mutluydum
bildin mi?

Oktay Coşar